

Atsikrenkštė.

– Ar tai žaidimas? – pakartojo moteris.

– Apgailestauju, bet nesuprantu, ką nori pasakyti. – Pas-
kui pridėjo: – Aš esu daktaras Grinas.

Ji nepažinojo jokio daktaro Grino.

– Esi Šv. Kotrynos ligoninėje. Viskas gerai.

Moteris bandė susieti žodžius, tačiau nesėkmingai. Šven-
toji Kotryna, ligoninė... – ši informacija jos tiesiog nepasiekė.

Ne, ne viskas gerai. Kas tu? Rimtai, ko tu iš manęs nori?

– Suprantu, kad visa tai tave trikdo, – pasakė vyras. – Tai
normalu, dar ankstoka. – Akimircai nutilęs, jis įdėmiai, su
gailesčiu į ją pažvelgė.

Niekas į mane taip nežiūri.

– Tave čia atvežė prieš dvi dienas, – vyriškis tęsė toliau. –
Miegojai beveik keturiasdešimt valandų. Tačiau dabar tu pa-
budai, Sam.

Sam? Kas yra Sam?

– Ar tai žaidimas? – paklausė ji trečią kartą.

Galbūt vyras nujautė, kad ji dvejoja, nes dabar atrodė su-
sirūpinęs.

– Tu žinai, kas esi, ar ne?

Moteris akimirką apie tai pagalvojo, bijojo atsakyti.

Vyras prisivertė jai nusišypsoti:

– Gerai, ne viskas iš karto... Kur manaisi esanti šiuo metu?

– Labirinte.

Grinas trumpam užmetė akį į veidrodį, tada vėl kreipėsi
į ją:

– Sakiau tau, kad esame ligoninėje. Netiki manimi?

– Nežinau.

– Tai jau šis tas, man patinka. – Įsitaisė metalinėje kė-
dėje, pasilenkė į priekį. Alkūnėmis įsiramė į kelius ir sunėrė

rankas, išlaikydamas konfidencialumą. – Kodėl manai, kad esi labirinte?

Ji apsidairė aplink.

– Čia nėra langų.

– Tu teisi, tai keista. Bet žinai, šitas kambarys ypatingas: esame nudegimų skyriuje. Tave atvežė čia, nes tavo akys atprato nuo natūralios šviesos, ji galėtų tave nudeginti. Štai kodėl čia įrengtos ultravioletinės lempos.

Abu pakėlė žvilgsnį į mėlynus neonus.

Vyras atsisuko į veidrodinę sieną:

– Iš ten medikai ir artimieji gali stebėti pacientą, nesukeldami jam infekcijos rizikos. Žinau, atrodo kaip koks policijos tardymo kambarys, panašus į vieną tų, kuriuos rodo per televiziją ar kine. – Bandė pajuokauti. – Man iškart susidarė toks įspūdis.

– Jam nepatinka veidrodžiai, – mestelėjo moteris.

Daktaras Grinas surimtėjo:

– Jam?

– Veidrodžiai uždrausti.

Iš tikrųjų iki tos akimirkos vengė atsisukti į sieną kairėje.

– O kas tuos veidrodžius uždraudė?

Nieko neatsakė – pamanė, kad tylos pakaks. Vyras pažvelgė į ją nuolaidžiu žvilgsniu. Jis elgėsi neapsakomai švelniai, bet ji vis tiek buvo įniršusi. Dar negalėjo niekuo pasitikėti.

Nesileisiu apmulkinama.

– Na, sakykime taip, – nesulaukęs atsakymo, tarė Grinas, – jei veidrodžiai yra uždrausti, o čia vienas toks yra, galbūt jau nebesi labirinte. Ar ne tiesa?

Toks samprotavimas atrodė labai įtikinamas. Bet, patyrus tiek daug apgaulių – tiek daug *žaidimų*, – buvo sunku net bandyti kuo nors pasitikėti.

– Ar pameni, kaip atsidūrei labirinte?

Ne, šito ji visiškai neprisiminė. Suvokė, kad ji yra kažkieno viduje ir negali išeiti į išorę.

– Sam. – vyriškis vėl ištare šį vardą, – atėjo metas kai ką išsiaiškinti, nes, deja, turime nedaug laiko.

Apie ką jis kalba?

– Nors ir esame ligoninėje, aš – visai ne gydytojas. Esu čia ne tam, kad tave gydyčiau, – gerokai pajėgesni žmonės rūpinasi tavo sveikata. Mano darbas yra surasti piktadarius, tokius kaip tas, kuris tave pagrobė ir laikė įkalintą labirinte.

Pagrobė? Apie ką jis kalba?

Jai svaigo galva. Nebuvo tikra, ar nori viso to klausytis.

– Žinau, kad tau skaudu, bet privalome tai padaryti. Turime vienintelį būdą jį sustabdyti.

Ką reiškia „jį sustabdyti?“ Moteris nežinojo, ar tikrai to nori.

– Kaip aš čia atsidūriau?

– Greičiausiai tau pavyko ištrūkti, – iškart pasakė Grinas. – Prieš dvi naktis vienas patrulis rado tave ant gatvės negyvenamoje teritorijoje, netoli pelkyno. Tavo koja buvo lūžusi, buvai nuoga. – Ir dar pridūrė: – Sprendžiant iš nubrozdinimų, atrodo, kad sprukai.

Moteris apžiūrėjo savo rankas, ant kurių buvo daugybė mažų žaizdelių.

– Tikras stebuklas, kad tau pavyko pabėgti.

Ji nieko neprisiminė.

– Buvai ištikta šoko. Policininkai atgabeno tave į ligoninę ir išpėjo skyrių. Patikrinę pranešimus apie dingimą, nustatė tavo tapatybę... Samanta Andreti.

Įkišo ranką į ant atlošo pakabinto švarko kišenę, ištraukė iš jos lapelį ir padavė.

Moteris atidžiai jį apžiūrėjo. Tai buvo skrajutė su besišypsančios merginos kaštoniniais plaukais ir akimis nuotrauka. Po ja žvilgsnį patraukė raudonas užrašas:

DINGUSI.

Jai suspaudė pilvą.

– Čia ne aš. – Tai tarusi, gražino jam lapelį.

– Normalu, kad dabar taip sakai, – patvirtino Grinas. – Be to, neturėtum jaudintis, tau jau žymiai geriau, negu buvo tada, kai tave surado. Pagrobėjas svaigino tave psichotropiniais vaistais, kad būtum paklusnesnė ir lengviau kontroliuojama: tavo kraujyje aptiktas didelis jų kiekis. – Tuomet parodė į kateterį, pritvirtintą prie rankos, – tau leidžiamas toks priešnuodis. Jis veikia, dėl to atgavai sąmonę. Greitai atgausi ir atmintį.

Ji norėjo tuo patikėti – *Dieve, kaip troško to.*

– Tu saugi, Sam.

Išgirdus šiuos žodžius, ją užvaldė keista ramybė. „Saugi“, – pakartojo sau. Pajautė, kaip akies kamputyje išstrykšta mažytė ašara. Tikėjosi, kad ji ten ir liks, nenutekės veidu: negalėjo sau leisti prarasti budrumo.

– Gaila, tačiau negalime laukti, kol vaistai visiškai suveiks. Štai kodėl esu čia. – Paskui pažvelgė į moterį. – Turėsi man padėti.

– Aš? – nustėro. – Kaip aš galėčiau jums padėti?

– Prisimindama kiek įmanoma daugiau dalykų, netgi visai nereikšmingų, – vėl parodė į veidrodinę sieną. – Už jos yra policijos pareigūnų. Jie klausysis mūsų pokalbio ir kiekvieną detalę, kuri pasirodys jiems svarbi, perduos tyrėjams, besistengiantiems sugauti tavo pagrobėją.

– Nežinau, ar pajėgsiu. – Moteris buvo pavargusi, išsigandusi, ji norėjo tik ilsėtis.

– Paklausk, Sam. Tu juk nori, kad tas vyras sumokėtų už tai, ką tau padarė, ar ne taip? Aš tikrai nenorėčiau, kad tas pats nutiktų dar kam nors...

Šįkart ašara nuriedėjo jos skruostu ir sustojo ties deguonies kaukės krašteliais.

– Kaip jau turbūt supratai, aš nesu policininkas, – tęsė. – Neturiu pistoleto ir nelakstau, vaikydamasis nusikaltėlius ar norėdamas būti apšaudytas. Anaipol, tiesą sakant, netgi nesu labai drąsus. – Nusijuokė iš savo paties sąmojo. – Bet viena aš galiu tau užtikrinti: mes kartu – tu ir aš – jį sugausim. Grobikas to nežino, bet yra tokia vieta, iš kurios jis negali papsprukti, – ji ne kur kitur, o tavo mintyse. Būtent ten ir įvyks medžioklė.

Daktarui Grinui ištarus paskutinį sakinį, ją nukrėtė šiurpas. Net jei ir negalėjo to pripažinti, moteris žinojo, kad *jis* gyvena jos galvoje tarsi koks parazitas.

– Ką pasakysi? Tai ar pasitiki manim?

Ji po akimirkos ištiesė jam ranką.

Grinas linktelėdamas parodė, kad pritaria jos apsisprendimui, ir vėl padavė skrajutę:

– Puiku, šaunuolė mano mergaitė.

Kol ji bandė apsiprasti su veidu nuotraukoje, daktaras pasisuko į stalėlį, ant kurio stovėjo mikrofonas bei diktofonas, ir įjungė prietaisą.

– Kiek tau metų, Sam?

Ji įdėmiai apžvelgė nuotrauką.

– Nesu tikra... Trylika? Keturiolika?

– Sam, ar nutuoki, kiek laiko praleidai labirinte?

Papurtė galvą:

– Ne, neturiu supratimo.

Daktaras Grinas kažką užsirašė.

– Ar esi tikra, kad visiškai neatpažįsti savęs toje nuotraukoje?

Atidžiau įsižiūrėjo į atvaizdą.

– Atpažįstu plaukus, – tarė, ranka glostydama sruogą. – Dievinu juos. Labirinte labiausiai mėgau glostyti sau plaukus, – prisiminimas užklupo ją netikėtai, tarsi staiga sužibęs blyksnis. – Šukuuju juos pirštais, stengdamasi prastumti laiką, kol laikiu naujo žaidimo.

– Dar kas nors?

– Norėčiau gauti veidrodį, bet jis nesutinka man jo duoti.

Ji sudvejojo:

– Ar aš... graži? – pasiteiravo nedrąsiai.

– Taip, esi graži. – Švelniai patikino ją. – Bet noriu būti su tavimi atviras... Suprantu, kodėl jis draudė veidrodžius.

Ji sunerimo.

– Atsigręžusi į tą sieną, pati sužinosi...

Paskui užgulė tylą. Jautė tik vis greitėjantį savo kvėpavimą – sunkiai gaudė orą. Pažvelgė daktarui Grinui į akis, bandydama suprasti, ar turėtų jo bijoti. Bet jis atrodė nepaveikiamas. Nutuokė, kad tai bus išbandymas ir kad negali jo išvengti. Gulėdama ant pagalvės, moteris pamėgino pakreipti galvą – pajautė, kaip ant skruosto įsitempė kaukės gumelė.

Dabar pamatysiu mergaitę iš skrajutės ir neatpažinsiu savęs, – pasakė sau. Bet tikrovė buvo tūkstančius kartų blogesnė.

Atsidūrus prieš savo pačios atspindį, jai prireikė trupučio laiko, kad išvystų jame jai sugrąžintą atvaizdą.

– Buvai pagrobta vieną vasario rytą pakeliui į mokyklą, – paaiškino daktaras.

Sena mergaitė kaštoniniais plaukais veidrodyje pravirko.

– Man labai gaila, – tarė Grinas. – Tai nutiko prieš penkiolika metų.